

столюбие то и стремление то камъ власть та малко по малко докарватъ юнакъ тѣ да направи страшни прѣстъпления. Въ Отелло ни прѣставлява какъ малко помалко се усилюва ревностъ та, която съвсѣмъ ослѣпява човѣкъ тѣ, та найсетнѣ убива невината си жена. Хамлетъ, датски князь прѣдставлява единъ човѣкъ много надаренъ отъ природата, нѣ когото го мъчи съмнение и двоумение. Уобщто Шекспирови ти трагедии са пълни съ кървави прѣдставления; такива сцѣни били споредъ вкусъ тѣ на тогавашни ти люде, кога нрави ти били оште доста дебели и кога люде ти обичали силно душевно усѣщтане.

Шекспировъ съврѣменникъ билъ даровитий учений мъдрецъ Беконъ (който се брои башта на така наречената »опитна« или емпирическа философия). Той доказвалъ, че въ философия та, както и въ всяка наука едничкий пѣтъ, по който може да достигне до истина та, е издирване на същностъ та. Учени ти заслуги на Бекона спечалила му голѣма почетъ отъ съврѣменници ти му; наследникъ тѣ на Елисавета го направилъ държавенъ канцлеръ. Нѣ Беконъ ако и да билъ даровитъ и ученъ, отъ друга страна нѣмалъ нравствено достоинство. Той обичалъ почете ти и пари ти, и подкачилъ да търгова съ правосъдие то. Еднажъ парламентъ тѣ опрѣдѣлилъ комисия да испита какъ върветъ съдилиштни ти работи въ Англия. Комисия та намѣрила, че въ английски ти съдилишта нѣма правда, че тя може да се купова и, че първий закрильникъ на злоупотрѣбения та билъ самъ канцлеръ тѣ. Турили подъ ислѣждане работи ти на Бекона, и излѣзнали на явѣ злоупотрѣбения та му. Той билъ отсѣденъ на затворъ въ тъмница и да даде голѣма глоба; краль тѣ го помиловалъ. На стари години Беконъ прѣминалъ безъ служба и посраменъ, и умрѣлъ отъ настинка. Еднажъ Беконъ зимно врѣме като ходилъ отъ чифтликъ тѣ си въ Лондонъ, намислилъ да слѣзе отъ колата и да натѣпче съ снѣгъ